

Skierkowski, Marek

Sprawozdanie z sympozjum w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży nt. "Być świadkiem Chrystusa i w życiu, i w śmierci" : (27 stycznia 2001 r.)

Studia Teologiczne 19, 439-442

2001

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KS. MAREK SKIERKOWSKI

**SPRAWOZDANIE Z SYMPOZJUM W WYŻSZYM
SEMINARIUM DUCHOWNYM W ŁOMŻY
NT. BYĆ ŚWIADKIEM CHRYSYUSA I W ŻYCIU, I W ŚMIERCI
(27 STYCZNIA 2001 R.)**

27 stycznia 2001 r. w Wyższym Seminarium Duchownym w Łomży odbyło się sympozjum nt. *Być świadkiem Chrystusa i w życiu, i w śmierci*, zorganizowane przez Instytut Teologiczny w Łomży i Wyższe Seminarium Duchowne w Łomży. Brało w nim udział ok. 320 osób, przede wszystkim studenci obydwu uczelni. Wśród uczestników znaleźli się tak dostojni goście jak J. E. Bp Stanisław Stefanek i J. E. Bp Tadeusz Zawistowski. Nie mniej dostojni byli zaproszeni prelegenci: J. E. Bp Piotr Libera, sekretarz generalny Konferencji Episkopatu Polski oraz o. prof. dr hab. Jacek Salij i ks. prof. dr hab. Henryk Seweryniak, obydwaj z Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

O godzinie 9⁰⁰ słowo powitania skierował do uczestników spotkania ks. dr Andrzej Miałchowski, Rektor Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży. Podkreślił, że po raz pierwszy studenci obydwu łomżyńskich uczelni teologicznych spotykają się razem i wyraził życzenie, aby sympozjum przyniosło jak największe intelektualne i duchowe owoce.

W temat spotkania wprowadził wszystkich ks. dr Marek Skierkowski, Dyrektor Instytutu Teologicznego w Łomży. Najpierw przedstawił on sylwetkę Bł. Michała Piaszczyńskiego (1885-1940), kapłana diecezji łomżyńskiej, męczennika II wojny światowej. Sympozjum bowiem zostało zorganizowane z okazji nadania Instytutowi Teologicznemu w Łomży imienia tego niezwykłego świadka wiary. Nic więc dziwnego, że hasłem spotkania było motto życiowe ks. Michała zawarte w jednym z jego młodzieńczych utworów poetyckich: "Głoś prawość charakteru, głoś miłość i prostotę, /Głoś sprawiedliwość wszędzie i cześć dla Bożych praw /I wzbudzaj życie wyższe, nadziemską budź tęsknotę!/ Idź! Działaj a nauczaj! Idź, braci swoich zbaw!" (*Prorok biblijny*). Ks. Piaszczyński swoją wierność Chrystusowi potwierdził śmiercią męczeńską w obozie Sachsenhausen. Jego sylwetkę duchowo-moralną w sposób symboliczny wyraża wydarzenie podzielenia się chlebem obozowym z jednym ze współwięźniów, adwokatem żydowskim o

nazwisku Kott. Kiedy Żyd odbierał ofiarowany chleb, powiedział: "Wy, katolicy, wierzcie, że w waszych kościołach jest żywy Chrystus w chlebie. Ja wierzę, że w tym chlebie, który otrzymałem, jest żywy Chrystus, który księdzu kazał podzielić się chlebem ze mną".

O godzinie 9³⁰ rozpoczęła się właściwa sesja naukowa. Pierwszy referat wygłosił o. prof. J. Salij nt. *Moralne aspekty klonowania człowieka*. Prelegent zapoznał najpierw słuchaczy z pojęciem samego klonowania. Polega ono na połączeniu komórkowego jądra pobranego z osobnika, którego genotyp zamierza się przenieść na nową istotę, z komórką jajową pozbawioną swojego jądra. W dalszej części swej wypowiedzi polski dominikanin odniósł się do argumentów "za" i "przeciw" klonowaniu. Te pierwsze streścić można w sposób następujący: rozwój medycyny wymaga odkrywania tego, co nowe i przeprowadzania doświadczeń nie tylko na zwierzętach, ale i na ludziach. O. Salij odrzucił wyraźnie takie rozumowanie, stwierdzając, że człowieka ze względu na jego godność nie wolno traktować instrumentalnie – jako środka do osiągnięcia nawet najszczytniejszych celów. W konsekwencji, Prelegent wysunął szereg argumentów przeciw klonowaniu: klonowanie stanowi wchodzenie człowieka na teren zastrzeżony jednemu tylko Bogu; jest reprodukcją istniejących już organizmów, a ukryta mądrość natury polega na tym, że każde poczęcie kształtuje osobnika o zupełnie nowym genotypie; sama technika klonowania może prowadzić do powstania wad rozwojowych w nowym organizmie, a sklonowany organizm ludzki skazany jest na sieroctwo, gdyż nie posiada jednego z rodziców. "Osobiście – zakończył Referent – nie widzę możliwości moralnego usprawiedliwienia klonowania człowieka ani jakichkolwiek innych doświadczeń i manipulacji na ludzkich embrionach".

Po krótkiej przerwie, o godzinie 10⁴⁵, na mównicy pojawił się drugi Prelegent, ks. prof. H. Seweryniak, który wygłosił referat zatytułowany: *Deklaracja "Dominus Iesus". Tożsamość i dialog*. Wystąpienie dotyczyło deklaracji Kongregacji Nauki Wiary *Dominus Iesus* (O jedyności i powszechności zbawczej Jezusa Chrystusa), wydanej 6 sierpnia 2000 r. Dokument wzbudził szereg kontrowersji odnoszących się do zbawienia w innych religiach. Nic więc dziwnego, że sam papież Jan Paweł II bronił tego orzeczenia, stwierdzając, że żadną miarą nie stanowi on przejawu arogancji czy lekceważenia innych religii. Ks. prof. H. Seweryniak w swoim referacie wskazał, że ostateczne źródło zbawienia niechrześcijan znajduje się w Jezusie Chrystusie i Jego Kościele. Niechrześcijanie otrzymują zbawienie od Chrystusa i Jego Kościoła, a nie od Buddy, Brahmy czy Allacha. Prelegent wzbogacił swoje wystąpienie licznymi przykładami zaczerpniętymi ze współczesnej literatury pięknej.

Po modlitwie *Anioł Pański*, którą poprowadził J. E. Bp S. Stefanek, o godzinie 12⁰⁰, rozpoczął się ostatni referat, J. E. Biskupa Piotra Libery, sekretarza generalnego Konferencji Episkopatu Polski, nt.: *Wiarygodność Kościoła w świetle wskazań Jana Pawła II adresowanych do biskupów polskich po 1989 roku*. Czcigodny Prelegent poddał analizie wypowiedzi Papieża do biskupów pol-

skich podczas ich wizyt *ad limina* w 1993 i 1998 r. Jego zdaniem, po Soborze wyłania się ważne miejsce teologiczne, w którym można doświadczyć obecności Boga, mianowicie osoba ludzka w relacji do innych osób, z którymi tworzy wspólnotę. Ta antropologiczna perspektywa stanowi prawdziwe odkrycie Kościoła XX wieku. Oznacza to, że – jak podkreśla Jana Paweł II – człowiek jest drogą Kościoła do Boga, a Kościół najpełniej urzeczywistnia się jako wspólnota. Z tej perspektywy wielkiej wagi nabierają dwie słynne wypowiedzi, przytoczone przez J. E. Bpa Piotra Liberę, dotyczące człowieka: "Powiedział ktoś: ile razy poszedłem między ludzi, mniejszym wróciłem człowiekiem" (Tomasz a Kempis, *O naśladowaniu Chrystusa*, 20,2) oraz "Człowiek [...] z głębi swej natury jest istotą społeczną, toteż bez stosunków z innymi ludźmi nie może ani żyć, ani rozwinąć swych uzdolnień" (*Gaudium et spes* n. 12). W konsekwencji, wielkie wyzwanie, które czeka chrześcijaństwo w rozpoczynającym się Trzecim Tysiącleciu, streszcza się w słowach zaczerpniętych z listu apostołskiego Jana Pawła II *Novo Millennio Ineunte*: "Czynić Kościół domem i szkołą komunii" (n. 43).

Dyskusję podsumowującą wszystkie trzy referaty poprowadził ks. Rektor A. Miałchowski. Pytania, postawione przez ks. S. Wierzbickiego, ks. S. Jaworowskiego i ks. H. Seweryniaka, dotyczyły przede wszystkim prelekcji o. J. Salija. Czcigodny Mówca udzielił wszystkim satysfakcjonujących odpowiedzi.

Na zakończenie przedpołudniowej części sympozjum ks. Marek Skierkowski podziękował Dostojnym Prelegentom za przedstawione referaty, a pozostałym uczestnikom spotkania za obecność. Studenci i klerycy nagrodzili J. E. Bpa P. Liberę, o. prof. J. Salija i ks. prof. H. Seweryniaka owacją na stojąco (*standing ovation*).

O godz. 15⁰⁰ w Katedrze Łomżyńskiej klerycy Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży zaprezentowali program artystyczny, na który złożyły się utwory poetyckie Bł. Michała Piaszczyńskiego: *Cisza, Golgota, Prorok biblijny*. Wiersze recytowali: Marcin Sobiech, Grzegorz Karwowski i dk. Karol Kossakowski, muzykę i śpiew natomiast zrealizowali: Rafał Gers i Zbigniew Wietocha.

Program słowno-muzyczny miał przygotować uczestników sympozjum do ostatniego i najważniejszego punktu dnia, mianowicie Mszy Świętej. Rozpoczęła się ona o godz. 15²⁰, przewodniczył jej J. E. Bp S. Stefanek w asyście J. E. Bpa T. Zawistowskiego i kilkunastu kapłanów. Przed końcowym błogosławieństwem ks. prałat J. Sołowianiuk odczytał akt nadania Instytutowi Teologicznemu w Łomży imienia Bł. Michała Piaszczyńskiego. Pełny tekst dekretu brzmi następująco: "Instytut Teologiczny w Łomży (wcześniej Kolegium Teologiczne) jest katolicką uczelnią, która w ścisłej współpracy z Uniwersytetem Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie kształci wykwalifikowanych katechetów i światłych teologów. Od 1996 roku do chwili obecnej 214 absolwentów Instytutu uzyskało dyplom magistra teologii, którzy służą swoją wiedzą w szkołach podstawowych i średnich, a także gim-

nazjach oraz pracują w urzędach kościelnych i świeckich. Ta katolicka uczelnia, powołana przez Biskupa Łomżyńskiego Juliusza Paetza w 1990 roku, dekretem z dnia 28 września 2000 roku przemianowana na Instytut Teologiczny, nie miała dotychczas swego patrona. Opatrznościowym impulsem do wybrania patrona dla Łomżyńskiej Uczelni stała się beatyfikacja 108 męczenników II wojny światowej, dokonana przez Ojca Świętego Jana Pawła II w Warszawie w dniu 13 czerwca 1999 roku. Wśród nowych błogosławionych znalazł się ksiądz Michał Piaszczyński, kapłan Diecezji Łomżyńskiej, profesor i wychowawca Wyższego Seminarium Duchownego w Łomży, wykładowca nauk teologicznych, kierownik duchowy kapłanów, sióstr zakonnych i świeckich, prekursor dialogu chrześcijańsko-judaistycznego. Nawiązując do duchowego wkładu Błogosławionego w rozwój Kościoła Łomżyńskiego nadaję Instytutowi Teologicznemu w Łomży IMIĘ BŁOGOSŁAWIONEGO MICHAŁA PIASZCZYŃSKIEGO. Niech Błogosławiony Patron wyprasza całej Uczelni: Pracownikom naukowym i Studentom potrzebne dary do przekazywania i zdobywania wiedzy teologicznej, wcielania jej w życie i dawania świadectwa na miarę potrzeb współczesnego świata "in novo millennio ineunte".